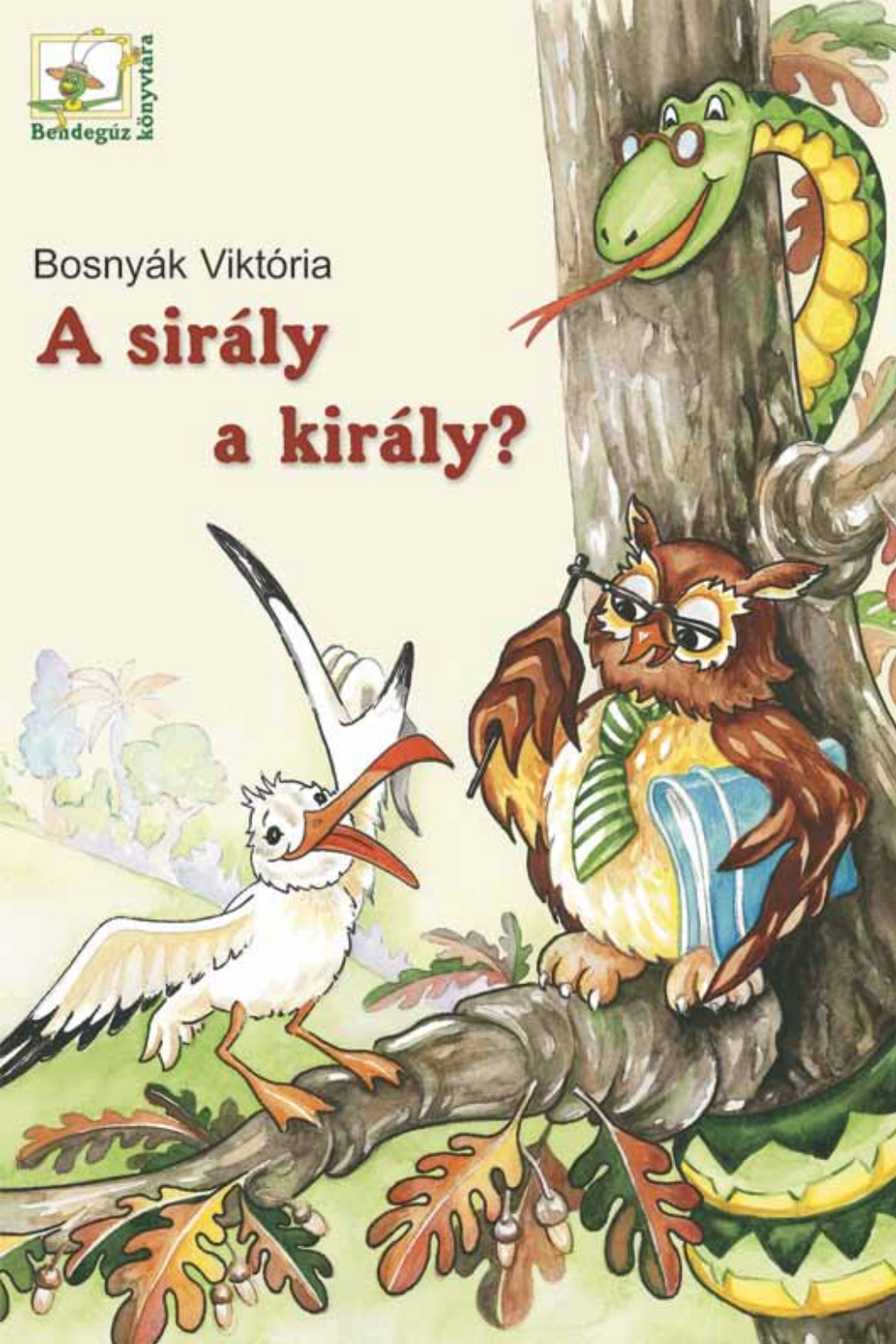

Bosnyák Viktória

A sirály a király?

Bosnyák Viktória

A sirály a király?

Ötödik kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2011

Az új lakó

Volt egyszer egy erdő. Vagyis nem csak volt, hanem van is. Se kerek, se szögletes, viszont, ami ennél sokkal fontosabb: lakályos. Az bizony.

Helyenként sűrű, máshol ritkás. Mélyén kristálytishta csermely csordogál. A csermely partján selymes fű közt ibolya bújik meg.

– Ez ám a kellemes hely! – mondja, aki csak látja.

S ha már ezt mondta, mindjárt le is telepedik. Így aztán igen színes társaság éldegél arrafelé, egymással békében. Lakik ott majom, juh, medve, gepárd, jávorszarvas, varangy,

harkály, jaguár, üregi nyúl és gólya is, és olyan sokan mások, hogy azt fel sem tudom sorolni.

Azt mondd, ez lehetetlen? Igazad van. A gólyacs család csak a nyarat tölti ott, mert ősszel mindig rájuk jön a költözhetnek, s olyankor átteszik székhelyüket egy afrikai lapályra.

Nem erre gondoltál? Talán az ütött szöveget a fejedbe, hogy a jávorszarvas északon, a jaguár viszont délen él? Éppen ezért különleges a mi erdők. Itt ellakhat minden állat, akinek ez az óhaja.

Egy szép napon, amikor selymes szellő simogatta a fák gallyait, arra szállt a sirály.

– Ez ám a kellemes hely! – rikkantott kedélyesen a sirály, amikor észrevette a se nem szögletes, se nem kerek erdőt. Ez persze cseppet sem volt meglepő, hiszen mint mondtam, mindenki így vélekedik. Majd így folytatta: – Ha senki sem bánja, itt maradok.

S úgy is tett.

Jól érezte magát a sirály az erdőben, tetszett neki az erdő mélyén csordogáló kristálytisza csermely, a selymes fű, az ibolya.

– Milyen gyönyörű az én birodalmam!
– mondogatta fennhangon, miközben egyik

cserjéről a másikra szállt. – Nincs még egy olyan szép erdő széles e világon, mint az enyém.

Hallotta a többi állat is, hogy mit beszél a sirály, de nem szóltak semmit, hiszen ebben az erdőben mindenki azt mondhat, amit csak akar. Azzal meg amúgy is egyetértettek, hogy az erdő gyönyörű szép. Csupán azt találták rejtélyesnek, hogy vajon miért állítja az új lakó, hogy mindez az övé.

Felbolydul

az erdő

Május végére azonban a sirály már ezt hajtogatta kevélyen:

– Ebben a gyönyörű erdőben én vagyok a király!

Meghallotta ezt az odvas tölgyfán függeszkező lajhár, s azt gondolta:

– Az a madár megtévelyodott!

De tovább a lajhár nem törte a fejét, mert köztudottan lusta állat, s nem csak mozogni, de gondolkozni sem tud valami gyorsan.

– Az a madár megtévelyodott! – vélte a gepárd is, aki éppen arra járt. – Milyen jogon lehetne ő a király, amikor ez a mi erdők? Nekünk pedig nincsen se elnökünk, se királyunk, de még csak polgármesterünk sem.

De hiába a gepárd a világ leggyorsabb állata, s a gondolkodása is olyan, mint a villám, nem tartozik a szószátyár erdőlakók közé. Így hát zajtalanul folytatta útját.

Bezzeg a papagáj! Szenvedélyesen szeret beszélni. Neki még akkor is muszáj jártatnia a

csőrét, amikor egy moly nem sok, annyi hallgatósága sincs.

- Az a madár megtévelyodott! - kiabálta a papagáj kéjesen, egy tuja csúcsán gubbasztva.
- A sirály királynak képzei magát!

A papagáj addig óbégatott, míg össze nem futott az erdő apraja-nagyja. Annyian gyűltek össze a selymes fűvű tisztáson, hogy alig fértek. Hatalmas zshivaj támadt. Egymás szavába vágott a juh, a bivaly, az őz, a bögöly, a héja és a többiek, akik fél karéjban álltak a tuja körül, melyen a papagáj szónokolt.

- A papagáj azt szajkózza, hogy a sirálynak nincs helyén az esze - mondta félénk mosollyal az őz.

- Így igaz, sajnos! - sóhajtott fel a farkas, aki selymes szőrű kölykeit is magával hozta.

- Melyik aljas madár akarja fortélyosan megszerezni az erdőnket? - vijjogott a héja. - Álljon elő az a tolvaj!

Erre mindenki a szarkára nézett, hiszen ő tavaly még egy pocsolyát is megpróbált ellopni, amikor a napsugár aranyosan megcsillant benne.

- Ártatlan vagyok
- jelentette ki a szarka.
- És elegendő van abból,
hogy folyton-folyvást
engem gyanúsítottok
olyankor, amikor
lába kél valaminek.
Múltkor is azt állított
ta valaki, hogy én
csentem el a
háztalan csiga
házát. Pedig
maga a csiga is
megmondta, hogy

soha nem volt neki saját lakása, de még egy árva erkélye vagy ajtaja sem.

– Ne haragudj, amiért ilyen rosszmájúak voltunk! – kérlelte az őz.

– Jaj, ez meg mi? Földindulás? – ugrott egy nagyot ijedtében a ganajtúró bogár.

– Ezer bocsánat, amiért megijesztettelek – motyogta a vakond, aki épp azon a helyen dugta ki fejét a lyukból, ahol az imént a ganajtúró álldogált.

– Nem esett komoly bajom – válaszolt barátságosan a ganajtúró, és újra helyet foglalt egy rögön.

– Azt hittem, a kölykök csapnak ilyen egetverő ricsajt idekint. Márpedig az helytelen lenne, hisz mindenki tudja, hogy éppen ebben a terebélyes tölgyben van a bagoly odúja. Egész éjjel örködik az erdő csendje felett, hogy

mi nyugodtan alhassunk. Igazán jár neki egy kis nappali pihenés! Hát itt meg miféle fojtogató bűz terjeng? – szimatolt a levegőbe a rövidlátó vakond.

– Semmiség, csak valaki rálépett arra a szép, nagy trágyagolyóbisra, amit egy hete magam előtt görgetek – mosolyodott el a ganajtúró bogár. – De nem nagy baj. Cseppet sem vagyok lesújtva miatta. Hamar megjavítom.

A jegesmedve, aki eddig hallgatott, most két lábra állt, s öblös hangján így szólt:

– Járjunk a végére a sirály dolgának, mert a nap már igen erősen tűz, s a bundám olyan meleg, mint egy jól megrakott kályha! Szívesen elbújnék végre egy árnyas helyre.

– Igaza van a jegesmedvének – helyeselt a papagáj.

– Jöjjön ide gyorssszan az a sirály! – selypegte a terebélyes tölgy törzsére tekeredett óriáskígyó. – De assztán sziessszen!

Bujkál a bűnös?

- Majd én megkeresem! - ajánlkozott a csiga.

- Hadd menjek én! - jelentkezett rokona, a meztelen csiga. - Én sokkal gyorsabban járok, hiszen nem cipelem magammal folyton a lakóhelyemet.

Ennek hallatára harsány kacajra fakadtak a körülöttük állók.

- Még jó, hogy a lajhár nem akar versenyre kelni veletek - vetette közbe a jaguár.

- Nekem aztán semmi kedvem az erdőben bolyongani – szólalt meg a fejük fölött, álomittas hangon a lajhár. – Szerintem menjen a gepárd. Futásban ő a legnagyobb esélyes.

- Helyesen gondolkozik a lajhár – szólt a jaguár. – Ki sejtette, hogy nem is olyan mulya?

A gepárd kénytelen-kelletlen elfogadta a megbízatást, s rohant, amilyen gyorsan csak tudott. Szaladt a gepárd az erdőben ide-oda. Erre-arra. Körbe-körbe. Végül elfáradt, s leheveredett egy mosolygósan virító mályva tövébe, a csermely partján.

- Milyen bosszantó! Egy ilyen csekély feladatot sem tudok megoldani! Elsüllyedek szégyenemben! Hol bujkál vajon az a sirály?
- mondta fennhangon a gepárd.

- Engem keresel? – szólalt meg ekkor valaki, mégpedig maga a sirály, személyesen.

A gepárd megpillantotta a csermely sekély vizén úszkáló madarat.

- Te aztán jól elbújtál, mondhatom. Már támolygok a fáradtságtól, annyit szaladgáltam utánad.

- Nem bújtam el – rázta a fejét a sirály.
- Egész délután itt voltam, ezen a helyen.

- Igazán szólhattál volna - méltatlankodott a gepárd.

- De hiszen folyton rohantál. Mire kinyithattam volna a csőrömet, már messze jártál. Különben sem tudtam, hogy énutánam kutatsz. De e csevej helyett mondd el inkább, mit óhajtasz!

- Mindenki téged vár a tisztáson - jelentette ki a gepárd.

- S mi végre? - tudakolta dölyfösen a madár.

- A királyság ügyében - válaszolt röviden amaz.

- Komolyan mondod?

- Csak nem gondolod, hogy ilyesmivel tréfálkozom?

A sirály úgy megörült a hírnek, hogy kacajától visszhangzott az erdő.

Sietett is a tisztásra, hogy a többiek mihamarabb királlyá választhassák.

Bajban van a jómadár

Nagy volt a sirály csalódása, amikor az ösz-szegyűlt állatsereglet nem ujjongva, hanem ingerült morajjal fogadta.

– Talán félreértettem valamit – gondolta a sirály megszeppenten.

A papagáj nem késlekedett, hanem mind-járt megkérdezte tőle:

– Az a hír járja, hogy folyton királynak nevezd magad. Igaz ez?

– Jól tudod – bólogatott a sirály.

– Ssszerinted helyeszen teszed esszt? – sziszegte a terebélyes tölgy törzsére tekeredett kígyó.

– Nem sejtettem, hogy ez helytelen.

– Különben is az oroszlán az állatok királya, nem pedig egy ilyen tollas fityfiritty – jegyezte meg a jaguár. – Ezt még az újszülött kölykök is tudják.

– De hiszen a mi erdőkben nem is lakik oroszlán! – csodálkozott a jávorszarvas.

– Teljesen felesleges is lenne. Itt vagyok helyette én – jelentette ki a jaguár. – Mivel az oroszlánnak ehelyütt én vagyok a legközelebbi rokona, engem illet a királyi trón.

– Miért nem inkább engem? – vicсорított rá a gepárd. – Én talán nem nagymacska vagyok?

Ezen aztán jól összeveszett a két rokon. Majd másoknak is eszébe jutott, hogy talán jó eséllyel pályázhatnak a trónra. Támadt végül akkora ribillió, hogy még a bagoly is felébredt tőle.

Kidugta fejét a bagoly az odúja bejáratán, s onnan figyelte csodálkozva, hogy mi folyik odalent, a tisztáson.

Egyszeriben mindenki király akart lenni: az őz, a farkas, a moly, a vidra.

A sirály volt az egyetlen, aki nem kiabált torkaszakadtából. Ijedtében, amiért ekkora kalamajkát okozott, még az odvas tölgy legvastagabb ágára is felszállt, pedig a sirályok nem szoktak faágon ücsörögni, ez köztudott.

Csak gubbasztott a sirály az ágon, s elkecserepedésében nem tudott magába fojtani egy hatalmas sóhajt.

– Mi baj? – kérdezte tőle a bagoly.

– HÚ! – mondta a sirály, aki a rémülettől majd leesett az ágról.

– HÚ? – csodálkozott a bagoly. – Ezt nem nekem kellett volna mondanom? Huhogás helyett áruld el inkább, hogy mi folyik itt!

- Ostobaságomban bebeszéltem magamnak, hogy enyém ez a szépséges erdő. A kristálytisza csermely, a selymes fű, az ibolya. S kevélységemben azt merészeltem mondani, hogy én vagyok a király.

- Ahú! - bólogatott a bagoly.

- Kis ideje még ujjongtam, mert azt hittem, király vagyok. Most azonban oda az erdő békéje, s ez miattam van - folytatta a sirály.

- Ahú! - bólíntott még egyet a bagoly.

- Már nem is akarok király lenni.

- Húha! - kapta fel a fejét amaz. - Ez már komoly!

- Igazán sajnálom a dolgot, de nem sejtem, hogyan tehetném jóvá - sóhajtozott a sirály.

– Monddd csak bagoly, nem tudnál kieszelni valamilyen megoldást? Hisz ezen a helyen nincs nálad bölcsebb.

– Igaz, ami igaz, barátaim szerint helyén van az eszem. Neked azonban a szíved van a helyén. Szívesen segítenék rajtad. A baj csak az, hogy most az álmoságtól majd elalszom egy ültő helyemben. Jöjjön vissza az egész társaság éjszaka! Addigra kipihenem magam, s majd csak megtaláljuk a helyes megoldást.

Azzal, még mielőtt a sirály megakadályozhatta volna, a bagoly újra odabent szunyókált az odújában, pihe-puha nyoszolyáján.

– Jaj nekem, mit tegyek? Jaj nekem, mitévő legyek? – hajtogatta a sirály.

– Szosze búszulj! – szólalt meg a kígyó, aki hallotta kettejük beszélgetését. – Majd én lecendeszítem őket – azzal lekúszott a terebélyes tölgyről.

– Psssszt! – gyűrűzött a kígyó a jávorszarvas patája körül.

– Psssszt – mondta a kígyó a ganajtúró bogárnak. Majd tovább csúszott a farkashoz, s neki is azt mondta: – Psssszt!

Így aztán szép lassan elült a zaj, s a késő délutáni félhomályban megköszörülte torkát a megszepent sirály:

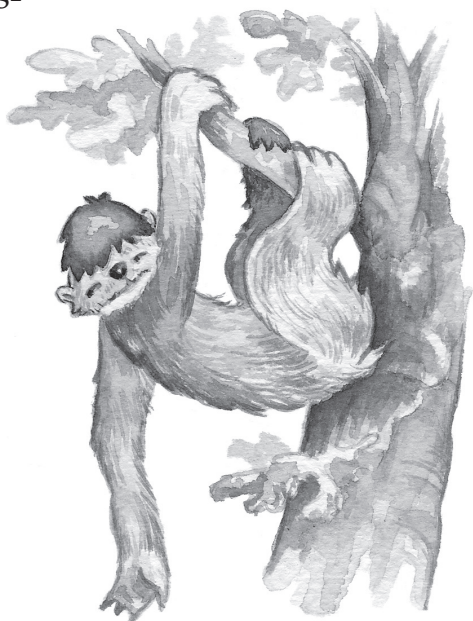
– Khhmmmm.

Krhm. Nem szeretnék lyukat beszélni a hasatokba, ezért csak annyit mondok: a bagoly azt üzeni, jöjjetek vissza mindnyájan ma éjjel!

Megígérte, hogy személyesen segít megtalálni a királyválasztás leghelyesebb módját.

S csodák csodája, mindenki belátta, hogy a bagoly bölcs tanácsai híján úgysem juthatnak dűlőre.

Nem telt bele öt perc sem, s a réten nem maradt más, csak a sirály és a kígyó. Meg persze a terebélyes tölgyön csimpaszkodó lajhár, akinek esze ágában sem volt megmozdulni.

Egy jó ötlet

Szegény sirály sötétedésig gubbasztott egy helyben, odafent a faágon. Legszívesebben jajveszékelt volna, mivel attól tartott, hogy hajnalra kitessékelik őt ebből a gyönyörű, selymes fűvű, kristálytishta vizű, ibolyaillatú erdőből. (Meg persze azért is, mert nagyon fájt úszóhártyás lába a kapaszkodástól.) De jobbnak látta, ha elfojtja hüppögését, nehogy felriadjon tőle a bagoly, odúbéli nyoszolyáján.

Végül csak eljött az este. Felkelt a Hold. Az állatok gyülekezni kezdtek a selymes fűvű tisztáson. Mélységes csend ülte meg az erdőt. A megjelentek többsége, mi tagadás: félt.

Igaz, a denevérek a sötétben légi táncot lejtettek, s olyan kellemesen szórakoztak, mint valami zenés-táncos estélyen.

Pedig az újhold miatt valóban olyan sötét volt, hogy legtöbbjük nem látott az orra hegyéig sem.

Azonban még mielőtt a nappali életet folytató állatok ereiben a félelemtől jéggé dermedt volna a vér, hirtelen olyan sok picurka lámpás jelent meg körös-körül, hogy megszámolni sem lehetett. Ezek az aprócska fények ráadásul folytonosan változtatták a helyüket.

Egy csapat szentjánosbogárka volt az. Mindjárt jobb kedvre derültek valamennyien, hiszen volt már világításuk. Épp idejében, ugyanis éppen ekkor lépett ki odúja ajtaján a bagoly.

– Jó estét kedves mindnyájatoknak! – köszönt az állatseregletnek a bagoly, s mélyet szírpantott a friss éjszakai levegőből. – Remélem, délután mindannyian folytattátok az elmélkedést! Ha jól tudom, közös óhajotok, hogy ezután királya legyen az erdőnek.

– Jól mondod! – kurjantott valamelyik állat, talán egy borz.

- Nos, akkor azt javaslom, mondjátok el szép sorjában, szerintetek milyen módon jelöljük ki az illetőt - folytatta a bagoly. - Akinek van a tarsolyában használható ötlet, tegye fel a mancsát, a szárnyát, vagy amije van, s én majd minden jelentkezőt szólítok szép sorjában.

Sokan akarták elmondani javaslatukat arról, hogy milyennek is képzelik eljövendő királyukat.

- Jegesmedve, tied a szó - szólította elsőként a fehérbundás mackót a bölcs madár.

- Legyen az illető jó nagy, hogy megijedjen tőle mindenki, aki rosszban sántikál - vélte a jegesmedve.

– Köszönöm, jegesmedve! Most halljunk téged, papagáj! – adta meg a szót a cserfes madárnak a bagoly.

– Tudjon sokat beszélni, hiszen a király legfontosabb feladata hosszú beszédeket mondani népének.

– Rendezzünk inkább futóversenyt, s a győztesé legyen a királyság! – mondta a gepárd, amikor rá került a sor. – Hiszen ha menekülni kell, jó, ha a legfőbb személy mutatja az utat.

– Te következel, hermelin! – szólította a selymes szőrű rágcsálót a bagoly.

– Aki látott már valaha valódi királyt, tudja, hogy hermelinprémes palást nélkül nincs koronázás. A mi erdők királyának fedje egész testét hermelinbunda, s így különb lesz minden más uralkodónál!

A bagoly mosolyogva hallgatta végig az ötleteket, majd így szólt:

– Akár rigolyásnak tartotok, akár nem, úgy vélem, mindegyikötök magára gondolt. Ha a jaguár ötletét fogadjuk el, ő lesz a király, ha a papagájét, akkor pedig ő. Ha a hermelinre hallgatunk, a coboly sértődik meg, hiszen az ő prémje sem kevésbé selymes. Nekem egyik

javaslat sem tetszett, de ha akarjátok, szavazunk!

Az állatok persze megint nem tudtak meggyezni. Mindegyikük csak a magáét hajtogatta. A szajkónak azonban eszébe jutott valami:

– De hiszen a bagoly még nem is javasolt semmit! – szajkózta addig, míg mindenki meg nem hallotta.

– Halljuk a te ötletedet! Halljuk a baglyot! – kiabálták valamennyien.

– Jól van – kezdte a bagoly. – Én olyasvalamit gondoltam ki, amihez ész kell.

– Jellemző! – morgott a lajhár odafent a terebélyes tölgy ágán. – Nem mulya madár a bagoly. Ő maga akar király lenni.

Meghallotta ezt a bagoly, s sietve hozzátette:

– Én személy szerint nem vállalhatom a megbízatást, hiszen éjszakai életet folytatok, s alig találkozom veletek. Milyen király lenne az, aki folyton-folyvást csak alszik, amikor a többiek ébren vannak?

A denevérek, és a szentjánosbogarak beláták, hogy a bagolynak igaza van, s ezután már ők sem akartak holmi vacak királyságért nappal ébren lenni.

– Akkor hát hogyan óhajtod eldönteni, ki az, aki elég okos? – sürgette a majom.

– Legyen az a győztes, aki legjobban ismeri az LY-os szavakat!

– Egyáltalán, mi fán teremnek azok az LY-os szavak? – firtatta a majom.

– Olyan szavak, amiket LY-nal írunk, de J-nek ejtünk – közölte fennhéjázva a bagoly.

Az állatok hamar megegyeztek abban, hogy ez könnyű feladat. Egyszeriben mindnyájan a maguk fején érezték a királyi koronát.

Mindenki helyeselt, hiszen melyikük ne ismert volna számtalan olyan szót, melyben „J”-t kell ejteni.

Hamarjában megbeszélték a szabályokat. Úgy döntöttek, másnap estig bolyonghat mindenki az erdőben és környékén. Mire pedig feljön a Hold, mindenki, aki király szeretne lenni, térjen vissza valamivel, aminek a nevében van LY.